

Hodnocení bakalářské práce Elišky Hankovcové Plzeňská činohra pod vedením Natálie Deákové.

Po letném historizujícím přeletu nad plzeňským divadelnictvím autorka stručně představuje některé z dosavadních mediálních aktivit Natálie Deákové (mj. působení v ČR Praha či v Činoherním studiu v Ústí n. L.) a v centrální pasáži komentuje její několikaleté (2013 – 2019) působení coby umělecké vedoucí činohry DJKT. Přes omezené možnosti užití literatury sekundární je autorka velmi dobře „vybavena“ mediálními zdroji, jakkoliv (žel logicky) z většiny internetovými.

Obsahovou stránku práce hodnotit nemíním, práce předkládá relativně ucelenou sumu informací – nikoliv jakákoliv „definitivní“ hodnocení, soudy, závěry, vztahující se k působení N. Deákové na jejím postu, ani šablonu „plusů“ či „minusů“, již by autorka usilovala přiložit na dramaturgické plány a záměry oněch šesti sezon (či pěti „z vlastních zdrojů“), kdy paní Deáková plzeňskému divadelnímu publiku nabízela či pro ně – někdy doslova – vytvářela činoherní repertoár, toto jest ono „suché“ (prosím míněno s nadsázkou, nikoliv ironicky), sumarizující, obvyklé a nezáživné víceméně konstatující jádro práce; vzrušující a tematicky otevřená pasáž však začíná tam, kde práce vybízí soustředit pozornost na odvěký (tedy i polistopadový) „trojboj“: **vedení divadla vs. dramaturgie, tj.repertoár, vs. divák, tj.publikum** (tj.zisk). A toto práce nabízí, možná jakkoliv v podtextu a tedy nezáměrně, možná i záměrně, kdoví, ale – domnívám se – zcela evidentně.

A vida, práce získává dramatický podtext! Také z tohoto důvodu si velmi a velmi vážím rozhovoru autorky s Natálií Deákovou uloženého v příloze, nejen pro vkusně, nevtíravě, zvědavě a kupodivu zasvěceně kladené otázky, ale též pro vlídné, trpělivé, ale přímé a nikoliv rezignované, opatrnické či pouze „potvrzující“ bezduché odpovědi typu „Tak určitě...“. Jistě, některé dílčí problémy jsou naznačeny diplomantkou již v textu práce, zda záměrně, netuším (viz malý zájem publika o „plzeňská“ témata: *Škoda, Plzeň 1953*), ale N. Deáková v rozhovoru výrazně a zasvěceně „boduje“ i v místě, kde mezi jistými negativy zmiňuje též „*nekompetentnost kritiky*“ i její „*profesionální nedostatečnost*“. N. Deáková i autorka

předložené práce vědí, kdo míněn, tuším to ostatně i já, napadá mne však, zda je tato mizérie skutečně způsobena toliko absencí fundovaných zasvěcenců, tj. kritiků či recenzentů, či zda se na ní podílí i stále narůstající propast mezi „světem“ tvůrců kulturních statků obecně na straně jedné a obcí konzumentů nucených „dělat peníze“ a zároveň pociťujících potřebu „být prostě baven“ ... Zde, v tomto jakoby „en passant“ spatřuji jednu ze silných stránek práce.

Ta má však žet i svá negativa: chyby v interpunkci (s. 1, 13, 17 – 20, 23, 30, 31, 36, 37), „nedoklepy („S ochodem...“, s. 12, „...z nevýznamnějších...“ s. 31), v psaní velkých písmen (*Kabaret Burka aneb Z českých luhů a hájů* vícekrát, „plzeňští“ m. „Plzeňští“ s. 27), nicméně pro kvality již zmíněné výše ji doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako velmi dobrou.

V Plzni 9. 5. 2021

Jiří Staněk

Souhlasí s originálem

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta pedagogická
katedra českého jazyka a literatury

J. Staněk